

Bůh má vše pod kontrolou

*(Žalm 43)
Jan 11,47-53*

Jako Boží služebníci si nemusíme dělat žádné velké starosti s tím, jestli se na nás někdo domlouvá, nebo jestli nás někdo pomlouvá. Bůh o tom všem ví. A nakonec všechny zlé plány namířené proti nám použije k uskutečnění svých plánů s našimi životy. Bůh nám chce požehnat a chce, abychom byli požehnáním. A dokáže to uskutečnit navzdory všem překážkám.

Ve stresu však musejí být ti, kdo Bohu neslouží. Názorně to zde vidíme na farizejích a velekněžích z židovské velerady. Od jistých lidí se dozvěděli, že Ježíš vzkřísil Lazara z mrtvých. Pravděpodobně se od nich také dozvěděli, že mnoho Židů v Ježíše uvěřilo. Neměli z toho radost. Ježíš pro ně představoval problém, jehož se potřebovali zbavit. Obávali se, že v Ježíše uvěří všichni. Obávali se, že takové masové hnutí vyvolá vojenský zákrok Římanů. Ježíše vnímali jako ohrožení svého nábožensko-politického postavení. Když budeme skutečně sloužit Bohu, mnozí lidé to vděčně přijmou. Budou mít z naší služby užitek. Uvěří v Krista, nebo budou ve víře posílení. Objeví se však i takoví, kteří se budou cítit naší činností ohroženi. Smutné je, že mohou patřit k lidem, kteří v církvi něco znamenají, mají v ní určité postavení a slovo. Budeme pro ně představovat problém, který jim bude dělat starosti. Ježíš jednající skrze nás bude ohrožovat jejich osobní zájmy. Možná jejich pocit důležitosti. Možná i něčí zájmy finanční. Může dojít k tomu, že se na nás budou domlouvat, jako se domlouvali na Ježíše. Ve své době to prožil například Jan Hus a po něm mnozí další. Jak je možné, že k něčemu tak smutnému vůbec dochází? Je tomu tak mimo jiné proto, že během své pozemské existence má církev nenapravitelný sklon stávat se pouhou náboženskou institucí. Sklon stávat se místo živého organismu pouhou organizací. Ale Bůh o tomto problému ví, není jím nijak zaskočen. A dokáže si s ním poradit po svém.

Rozrušenou debatu tehdy ukončil velekněz Kaifáš. Proč se trápit s davy, které Ježíše následují, když stačí zabít jen jednoho člověka? Prostě veleradě navrhl, ať Ježíše zabijí. Je to jedna z obvyklých reakcí bezbožných lidí na lidi spravedlivé. A Ježíš byl spravedlivý v pravém smyslu toho slova, naprosto nevinný člověk (1P 2,22). Když se nepříteli nepodaří nás jaksi uklidnit, svést nás k tiché spolupráci, snadno se uchýlí k tvrdším krokům. Dlouhou dobu na sobě pravděpodobně nezakusíme nějaké tělesné násilí, ale spíš jakési násilí duševní. Všelíjové zastrašování a ústrky. Někde už nebudeme vítáni. Pošlou nás pryč. Přestanou nás zdravit. Pokud však něco takového

prožíváme kvůli tomu, že sloužíme Kristu, nemáme se zač stydět a nemusíme se bát. „*Jestliže jste hanobeni pro jméno Kristovo, blaze vám, neboť na vás spočívá Duch slávy, Duch Boží.*“ (1P 4,14 ČEP)

Bůh však má pod kontrolou i ty nejzákeřnější plány svých nepřátel. Dokonce těch jejich plánů využívá, aby uskutečnil plány své. Kaifáš tehdy řekl více, než si sám uvědomoval. I když to byl v podstatě špatný člověk, Bůh bral vážně jeho postavení velekněze. A Bůh skrze něho promluvil. Kaifáš tak nevědomky prorokoval o Kristově oběti za hříchy. Bylo totiž Božím záměrem, aby Ježíš zemřel za lid. Ježíš měl svou smrtí zaplatit za hříchy Židů, ale i za hříchy lidí ze všech ostatních národů. Ježíšova smrt má navíc sjednocující vliv. Když lidé v Krista opravdu uvěří, mohou si navzájem odpustit, usmířit se (srov. Ef 2,14-22). Už proti sobě nemusí bojovat. Jsou-li tedy Boží děti navzájem rozděleny, svědčí to o tom, že s jejich pojetím víry v Krista není vše zcela v pořádku. Víme, že Kaifášovi a jeho spojencům plán do určité míry vyšel. Podařilo se jim Ježíše zatknout. Podařilo se jim zosnovat jeho smrt ukřižováním. Přesto se jim nepodařilo zabránit šíření víry v Ježíše. O tom ostatně svědčí i naše dnešní shromáždění.

Ježíšův příběh nám mimo jiné ukazuje prostou pravdu: Boží služebník vždycky nakonec uspěje. Úspěch v jeho případě znamená, že zdárně vykoná úkol, který mu Bůh dal. Jeho služba bude mít nakonec právě takový účinek, jaký Bůh zamýšlel. Ježíš nás přišel zachránit z našich hříchů (srov. Mt 1,21; J 3,17; 1Tm 1,15). A to se také děje, kdykoliv někdo v Ježíše uvěří. Přijímá odpuštění hříchů a nový život. Mohou nastat chvíle, kdy máme pocit, že se naše služba Bohu hroutí. Přesto Bůh nedopustí, abychom byli v konečném důsledku zahanbeni. Jde jen o to, abychom mu nepřestali věřit a nepřestali ho poslouchat. Ani Ježíš nepřestal Bohu věřit a nepřestal ho poslouchat. V zahradě Getsemane prožíval chvíle, kdy jeho duše byla smutná až k smrti (viz Mt 26,38), avšak i přesto v konání svého úkolu vytrval. A Bůh ho vzkřísil z mrtvých.

Jsme-li Božími služebníky, pak jsou naši protivníci v zajímavé situaci. Oni totiž svými rozhodnutími a činy nemohou než napomáhat uskutečnění poslání, které nám Bůh dal (srov. Ř 8,28). Ať už by zkusili cokoliv, Bůh je vždy schopen nás uchránit pro své záměry. A vždy se postará o to, aby naše poslání neselhalo. Bůh má všechno pod kontrolou. Platilo to o životě Jákovova syna Josefa, který kdysi svým bratrům řekl: „*Vy jste proti mně zamýšleli zlo, Bůh však zamýšlel dobro; tím, co se stalo, jak dnes vidíme, zachoval naživu četný lid.*“ (Gn 50,20 ČEP) Platilo to o životě Pána Ježíše. A díky Bohu to platí i o životě každého, kdo Pána Ježíše Krista následuje.